

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 12 maja 2016 roku Sad Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w sprawie z powództwa M. B. przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności pozbawił wykonalności nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 19 czerwca 1998 roku przez Sad Rejonowy w Poznaniu w sprawie I NC 652/98/2 któremu nadano klauzulę wykonalności w dniu 7 sierpnia 1997 roku w części dotyczącej odsetek ustawowych liczonych od dnia 3 grudnia 1997 roku do dnia 23 października 2012 roku, w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz adwokata M. I. kwotę 738 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu. Sąd Rejonowy zważył i ustalił, że wierzyciel powódki uzyskał nakaz zapłaty w dniu 19 czerwca 1998 roku, a następnie wszczął dwa postępowania egzekucyjne, które zakończyły się umorzeniem postępowania- pierwsze w dniu 7 grudnia 2000 roku, drugie zaś w dniu 23 października 2006 roku. Wobec złożenie przez wierzyciela kolejnego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w dniu 11 maja 2015 roku wierzytelność stwierdzona nakazem zapłaty nie uległa przedawnieniu, przedawniły się jednak odsetki.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając go w części w zakresie w jakim Sąd I instancji oddalił powództwo. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez niedanie wiary zeznaniom powódki w kwestii, iż nie było wobec niej prowadzone żadne postępowanie egzekucyjne z nakazu zapłaty wydanego przez Sad Rejonowy w Poznaniu sygn. akt I NC 652/98/2 aż do 2005 roku i poczynione ustaleń jedynie o załączony do akt tytuł wykonawczy.

W konsekwencji apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości tj. Pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom apelującej, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia.

Zarzuty apelującego dotyczą jedynie uchybień procesowych i sprowadzają się

w istocie do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji w zakresie, a jakim Sąd ustalił, iż pomiędzy wydanie przeciwko powódce nakazu zapłaty a wszczęciem postępowania egzekucyjnego przeciwko niej w 2015 roku nie toczyło się wobec powódki żadne postępowanie egzekucyjne ma podstawie przedmiotowego nakazu zapłaty.

Na wstępie przypomnieć należy, że w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zatknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego

Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Na gruncie niniejszej sprawy nie doszło do naruszenia art. 233 k.p.c., a postawiony przez apelującego. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i dokonał prawidłowej oceny dowodów. Zeznania złożone przez powódkę wskazują, iż od dnia wydania nakazu zapłaty nie toczyło się wobec niej jakiegokolwiek postępowanie egzekucyjne, co stoi w oczywistej sprzeczności z dokumentami urzędowi w postaci postanowień komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego (k. 26,27). Tym samym nie sposób czynić ustalenia w oparciu o zeznania powódki, kiedy w zgromadzonym materiale dowodowym znajdują się dowody przeciwne o charakterze dokumentów urzędowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.